

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2620201356
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2620201356.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: Mgr. Katarína Arnouldová a Mgr. Fedor Benka, v spore žalobkyne: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpená: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanej: M. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. č. XXX, o zaplatenie 127,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 9Csp/32/2020 - 82 zo dňa 12. októbra 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .
- II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanej právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 127,23 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 27.10.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozsudok po právnej stránke odôvodnil § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, 6, 9, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 489, § 517 ods. 1, § 544 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497, § 504 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 2 písm. a), § 3 zák. č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Vecne rozsudok odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne. Medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovanou bola platne uzavretá zmluva o úvere, pričom vzhľadom na charakter a postavenie zmluvných strán sa jedná o spotrebiteľský úver. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie. Jedná sa o viazaný spotrebiteľský úver, keďže suma úveru bola určená na kúpu konkrétneho v zmluve vymedzeného tovaru. Zmluve o spotrebiteľskom úvere predchádzalo uzavretie zmluvy o poskytovaní služieb, podpísanej oboma stranami, v rámci ktorej bol dohodnutý spôsob uzatvárania spotrebiteľských zmlúv na diaľku, tiež možnosť vypovedať zmluvu. V uvedenej zmluve si strany okrem iného dohodli, že môžu uzatvoriť, zmeniť alebo zrušiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere vrátane tých, ktoré vyžadujú písomnú formu, prostriedkami diaľkovej komunikácie. Žalovaná teda súhlasila s tým, že zmluvy uzavreté do budúcnosti prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie nemusia byť vyhotovené v písomnej listinnej forme, z toho dôvodu súd považuje jej námietku nedostatku listinnej formy a nedostatku podpisu na úverovej zmluve za nedôvodnú. Súd preskúmal zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zistil, že táto má všetky zákonom vyžadované náležitosti. Nezistil ani existenciu neprijateľných podmienok namietaných žalovanou. Ani sama žalovaná nevedela uviesť, aké neprijateľné podmienky zmluva o

spotrebiteľskom úvere obsahuje. Žalovaná pri výsluchu na súde potvrdila uzavretie zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere, potvrdila, že tovar špecifikovaný v zmluve skutočne obdržala. Bližšie okolnosti uzavretia zmluvy si nepamätala, nepamätala si ani akým spôsobom úver splácala, akú sumu celkovo doposiaľ uhradila. Skutočnosť, že si žalovaná uvedené skutočnosti nepamätá, nie je spôsobilá právne relevantným spôsobom spochybníť tvrdenia žalobkyne týkajúce sa poskytnutia úveru a spôsobu plnenia záväzkov zo strany žalovanej. Pokiaľ ide o posudzovanie bonity žalovanej pred uzavretím úverovej zmluvy, skutočnosť, že právna predchodkyňa žalobkyne bonitu žalovanej zisťovala, mal súd preukázané zo samotnej zmluvy a uvedené nepoprela pri výsluchu ani žalovaná. Žalovaná mala úver splácať v 27 splátkach, mesačne po 15 eur. Z celkovej sumy, na zaplatenie ktorej sa zaviazala, teda zo sumy 405 eur, uhradila 270 eur. Žalovaná teda úver nesplácala riadne, na základe čoho bola zo strany právnej predchodkyne žalobkyne upozornená na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Uvedené upozornenie jej bolo preukázateľne doručené. Pokiaľ však ide o oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, žalovaná trvala na tom, že toto jej doručené nebolo a žalobkyňa, ktorá podľa svojho tvrdenia oznámenie zasielala obyčajnou zásielkou, doručenie oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru žalovanej nepreukázala. Súd má za to, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je listina obsahujúca závažný právny úkon a je dôvodným ju doručovať doporučené, prípadne do vlastných rúk, v ktorom prípade by žalobkyňa disponovala doručenkou, prípadne inou listinou od pošty o doručení predmetnej zásielky (pozri rozhodnutie KS v Trnave sp. zn. 25Co 217/2019 zo dňa 31.03.2020). V danom prípade bolo oznámenie podľa žalobkyne doručované obyčajnou zásielkou, čo ale žalovaná poprela. Žalobkyňa teda neunesla dôkazné bremeno ohľadom vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru žalovanej. Súd má za to, že v danom prípade teda k platnému a účinnému predčasnemu zosplateniu úveru neprišlo. Preto na základe námietky premlčania žalobou uplatneného nároku vznesenej zo strany žalovanej bolo potrebné zisťovať premlčanie jednotlivých splátok úveru, nakoľko jednorazová splatnosť úveru v zmysle vyššie uvedeného v danom prípade nenastala. Nemohla nastať ani doručením žaloby žalovanej, ako uviedla žalobkyňa, nakoľko žalovaná po 19.10.2017 (po dátume vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) uhradila ďalšie splátky úveru. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 29.05.2020 a všeobecná premlčacia doba je trojročná, sú premlčané všetky splátky zročné pred 29.05.2017. To znamená, že podľa splátkového kalendára má žalobkyňa nárok na zaplatenie splátok zročných počnúc dňom 20.06.2017. Keďže žalovaná uhradila 18 splátok, uhradené sú splátky zročné do 20.08.2017 vrátane, neuhradené splátky zročné od 20.09.2017 do 20.05.2018 predstavujú potom sumu 135 eur. Keďže žalobkyňa žalobou uplatnila nárok na zaplatenie sumy 127,23 eur, teda žiadala menej, než na akú sumu má nárok, súd žalobe v časti zaplatenia sumy 127,23 eur vyhovel. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, tento bol uplatnený v zákonom prípustnej výške, a to odo dňa 20.10.2017, teda za obdobie, kedy omeškanie so zaplatením sumy 127,23 eur reálne existovalo (a stále trvá), preto súd vyhovel žalobe aj v časti požadovaného úroku z omeškania. Pokiaľ ide o námietku žalovanej voči plnomocenstvu, k žalobe bola pripojená riadna generálna plná moc právneho zástupcu žalobkyne na zastupovanie žalobkyne v konaní. O trovách konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko žalobkyňa bola vo veci plne úspešná, súd jej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, teda v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podala odvolanie žalovaná pri uplatnení odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) CSP s odkazom na ust. § 366 písm. a), c) a d) CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalobkyňu zaviazhe na náhradu trov konania, príp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná v odvolaní ako prvé namietala, že plnomocenstvo udelené právnu predchodkyňou žalobkyne je neplatné a nie je udelené na prejednávajúcu vec. Ďalej vytykala súdu prvej inštancie, že sa nevyšporiadal s jej námietkami. Zmluva nebola riadne podpísaná a nemala písomnú formu, ktorú ukladá zákon, a tak základné predpoklady pre platnosť právneho úkonu neboli splnené. Zmluva obsahuje množstvo neprijateľných podmienok. Súd prvej inštancie odmietol na pojednávaní vykonať ňou navrhnutý dôkaz prečítaním zmluvy na osvedčenie neprijateľných podmienok, ktoré sú neplatné, čím jej bolo odňaté právo na spravodlivý proces. Žalobkyňa žiadala vykonať dôkaz výsluchom Tatiany Smrekovej, ktorá je uvedená na predmetnej zmluve, na zistenie skutočností tvrdných žalobkyňou, že ako spotrebiteľka bola riadne oboznámená s parametrami zmluvy a podmienkami. Žalovaná uviedla, že

nebola riadne oboznámená, pričom ani nevie, v čom malo riadne oboznámenie spočívať. Naďalej trvala i na námietke premlčania.

4. V predžalobnej upomienke zo dňa 26.08.2017 je uvedený dlh ako nedoplatok 45 eur, ktorý je zaplatený 14.11.2017 (15 eur) a 15.02.2018 (30 eur), čo je osvedčené z prehľadu splátok a úhrad. Ďalšie upomienky neexistujú. V oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 21.10.2017 je uvedená dlžná čiastka 172,25 eur, čo nekorešponduje s prehľadom splátok a úhrad, kde je uvedená suma 112,23 eur a následne sú zaúčtované úhrady 15 eur a 30 eur, z čoho je nesporné, že žalobkyňa uvádza zmätočné vyjadrenie.

5. Žalovaná v odvolaní namietala, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú hodnota RPMN (25,54 %), hodnota odplaty (25,54 %) a hodnota najvyššej prípustnej výšky odplaty (25,58 %) uvedené v rozpore so zákonom. Namietala taktiež nesprávne uvedenú výšku fixnej ročnej úrokovej sadzby (25,54 %) a priemernej hodnoty RPMN (32,03 %), ktoré podľa žalovanej mali byť vo výške 9,91 %. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na ust. § 1 ods. 1, 4 a § 1a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a uviedla, že priemerná RPMN pre obdobie 2/2016 bola 9,91 % a dvojnásobok priemernej RPMN bol 19,82 %, z čoho je nesporne osvedčené, že dodávateľ porušil zákon. Úver je bezúročný a bez poplatkov, a preto prvoinštančný súd nemal žalobkyni žalovaný nárok priznať. V prehľade splátok a úhrad je navyše uvedená suma úhrad 320 eur, z čoho je osvedčené, že úver bol zaplatený a preplatený o 6 eur.

6. Žalovaná vytykala súdu prvej inštancie zároveň to, že si nevyžiadal od žalobkyne výpis z úverového účtu. Trvala na tom, aby súd zaviazal žalobkyňu na predloženie tohto výpisu, v opačnom prípade žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Všetky dôkazy, ktoré žalobkyňa priložila, sú sporné, fotokópie bez úradného osvedčenia. Žalobkyňa ako právny dôvod na podanie žaloby uviedla ust. § 53 ods. 9 OZ, pričom súd prvej inštancie v bode 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že má za to, že v danom prípade k platnému a účinnému predčasnému zosplatneniu úveru neprišlo. Súd prvej inštancie porušil zásadu kontradiktórnosti konania v neprospech spotrebiteľa a uprednostnil záujmy žalobkyne i napriek tomu, že táto neuniesla dôkazné bremeno a neosvedčila svoj nárok. Súd prvej inštancie prekročil svoju právomoc a svojvoľne rozhodol nad rámec žaloby, ktorou je viazaný a priznal žalobkyni nárok, ktorý žalobou neosvedčila.

7. Podľa žalovanej je napadnutý rozsudok nezákonný, zjavne neodôvodnený, neprimerane prísny, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty ani okolnosti v predmetnej veci. Rozhodnutie nespĺňa kvalitatívne ústavne požiadavky na súdnu ochranu. Rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý proces. Uvedený rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci, nakoľko súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami a všetky neodôvodnil. Interpretácia súdu je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako zdôvodnený. Rozhodnutie je rozporné s kogentnými normami a jeho interpretácia v rozpore s prioritou spravodlivosti. Hodnotenie dôkazov bolo vykonané bez akceptovateľného racionálneho základu v rozpore so skutkovým základom. Napádaný rozsudok je príliš formalistický a trpí vadami. Jeho závery sú extrémne inkonzistentné. Rozhodnutie a postup súdu sú rozporné s procesnými požiadavkami spravodlivosti, nerešpektujú všeobecne uznávané základné právne princípy, odopierajú spravodlivosť, vykladajú právo v rozpore s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná a vykladajú ich teoreticky a iluzórne, reštriktívne vykladajú procesné normy. Rozhodnutie je v rozpore s konceptom spravodlivého konania. Súd prvej inštancie nedostatočne preskúmal podania, argumenty a dôkazy, ktoré boli predložené. Súd prvej inštancie neprihliadal na vzájomné vzťahy jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade nevyvážil s ohľadom na špecifikum danej veci, pričom kritéria iba mechanicky aplikoval (1. ÚS 243/07).

8. Predložená spotrebiteľská zmluva je formulárová zmluva, pričom všetky podmienky sú predformulované a žiadna nie je individuálne dojednaná a z toho dôvodu ide o podmienky, ktoré sú neprijateľné, keďže spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s neprijateľnými podmienkami. Aj súd musí túto zmluvu považovať za predtlačenú, s predformulovanými podmienkami, typovú i formulárovú, pretože je predkladaná neurčitému počtu spotrebiteľov za podmienok určených výlučne dodávateľom, ktoré spotrebiteľ nemôže ovplyvniť a musí ich prijať a podpísať tak, ako sú mu predložené.

9. Žalovaná v odvolaní ďalej nesúhlasila so záverom prvoinštančného súdu o nedôvodnosti jej námietky týkajúcej sa nedostatku listinnej formy a nedostatku podpisu na úverovej zmluve. Podľa žalovanej takéto odôvodnenie súdom prvej inštancie nemá oporu v zákone a je v rozpore s § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z. z. Žiaden spotrebiteľ sa nemôže dopredu vzdať svojich práv zo zákona. Taká podmienka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá obsahuje ustanovenie, ktorá zaväzuje spotrebiteľa dať súhlas v rozpore so zákonom, je neplatná a na takúto podmienku súd prvej inštancie bol povinný prihliadnuť z úradnej povinnosti. Zároveň namietala aj konštatáciu súdu prvej inštancie o nezistení existencie neprijateľných podmienok, ktoré ako žalovaná namietala.

10. Podľa žalovanej súd prvej inštancie v rozhodnutí nerešpektoval kogentné normy, pričom zvolená interpretácia je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti. Výklad a aplikácia právnych predpisov je v extrémnom nesúlade a odkláňa sa od ustálenej judikatúry bez toho, aby tento odklon bol dostatočne zdôvodnený (§ 220 ods. 3 CSP). Prvoinštančný súd značnú časť argumentácie vyňal a do rozhodnutia vôbec neuviedol, čo sa odzrkadlilo aj v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nijako nereflektuje predloženú argumentáciu a zároveň ani nie je možné dovodiť z argumentácie súdu, že by sa vôbec touto argumentáciou v podaniach zaoberal, čím dostatočne neposúdil všetky predložené argumenty účastníka konania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je zmätočné a rozsudok je nepreskúmateľný, pretože v bode 18. odôvodnenia je uvedené, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom celá predmetná zmluva bola naformulovaná dodávateľom bez možnosti, aby ju spotrebiteľ ovplyvnil. V zmluve sú neprijateľné všetky súhlasy spotrebiteľa, ktorými sa mal vzdať dopredu svojich práv. V tejto súvislosti žalovaná poukázala čl. 38 Charty základných práv EÚ, čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 4 ods. 1 a 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS, ust. § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2 OZ. Žalovaná v odvolaní vytkla, že prvoinštančný súd neaplikoval ust. § 9 zák. č. 129/2010. z. I keď ho formálne v bode 27 odôvodnenia odcitoval, nevysporiadal sa s tým, že v predmetnej zmluve, ktorá jej nebola poskytnutá, absentujú povinné náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a) až l), s), z). Odôvodnenie rozsudku zároveň podľa žalovanej nespĺňa zákonom stanovené podmienky podľa § 220 ods. 2 a 3 CSP.

11. Právna predchodkyňa žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil. Prvoinštančný súd sa dostatočne vysporiadal s právnou a skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. V spore bolo preukázané, že žalovaná poskytnutú sumu úveru veriteľovi nezaplatila, preto v súlade so zákonom a princípom spravodlivosti bola zaviazaná súdom na zaplatenie sumy nevráteného úveru.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

13. Prv ako odvolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozsudku považuje za potrebné uviesť, že v odvolacom konaní bola uznesením odvolacieho súdu č. k. 23CoCsp/47/2020 - 165 zo dňa 13.04.2021, právoplatným dňa 26.04.2021, pripustená zmena subjektov na strane žalobkyne, a to tak, že do konania na miesto žalobkyne Všeobecnej úverovej banky, a.s. vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o.

14. Predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 127,23 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 27.10.2017 do zaplatenia, pričom žalobkyňa svoj nárok odvodzuje zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 6029812233 uzavretej dňa 25.02.2016 prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie. Na základe zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 314 eur, ktorý mala splatiť v 27 mesačných splátkach po 15 eur, s termínom konečnej splatnosti 20.05.2018. Prvá splátka

bola splatná dňa 20.03.2016 a ďalšie splátky boli splatné vždy 20. dňa v mesiaci. Žalovaná zaplatila splátky spolu v sume 270 eur, pričom zvyšné splátky úveru už neuhradila.

15. Žalovaná v odvolaní ako prvé namietala neplatnosť plnomocenstva udeleného právnu predchodkyňou žalobkyne Všeobecnou úverovou bankou, a.s. pre Advokátsku kanceláriu Gallo, s.r.o., ktoré podľa žalovanej nebolo udelené na prejednávajúcu vec. Odvolací súd vyhodnotil námietku žalovanej ako nedôvodnú. Podľa § 92 ods. 1 CSP zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomne splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony. V súdnom spise sa nachádza plnomocnenstvo, ktoré právna predchodkyňa žalobkyne Všeobecná úverová banka, a.s. udelila Advokátskej kancelárii Gallo, s.r.o. (č. l. 4 spisu), z ktorého vyplýva, že Všeobecná úverová banka, a.s. ako splnomocniteľ splnomocňuje advokátsku kanceláriu Gallo, s.r.o. ako splnomocnenca na zastupovanie splnomocniteľa v záležitostiach súvisiacich s pohľadávkami splnomocniteľa evidovanými voči tretím osobám - dlžníkom. Z predmetného plnomocenstva okrem iného vyplýva, že splnomocnenec je oprávnený podávať návrhy na príslušné súdy, zastupovať splnomocniteľa pri všetkých súdnych konaniach, predkladať vyjadrenia, podávať príslušné procesné návrhy, príp. tieto návrhy brať späť, preberať doručované písomnosti, podávať riadne a mimoriadne opravné prostriedky, resp. vzdať sa týchto opravných prostriedkov, preberať plnenia, resp. takéto plnenia odmieťať, rokovať o uzatvorení súdneho zmieru, mimosúdneho urovnania, a to i vtedy, keď je potrebná osobitná plná moc, a to všetko podľa predpisov občianskeho práva. Plnomocnenstvo bolo advokátskej kancelárii udelené osobami, ktoré podľa výpisu právnej predchodkyne žalobkyne z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I boli členmi štatutárneho orgánu právnej predchodkyne žalobkyne oprávnenými ku dňu udelenia plnomocenstva konať a podpisovať za spoločnosť, t. j. právnej predchodkyne žalobkyne. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že zástupca sa môže v konaní legitímovať aj tzv. všeobecným splnomocnením, ktoré ho generálne oprávňuje na zastupovanie strany vo všetkých súdnych konaniach, t. j. presne tak, ako je tomu v prejednávanej veci. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 76/2012 (ZSP 13/2015) konštatoval, že „existenciu právneho vzťahu zastúpenia môže účastník konania preukazovať nielen konkrétne formulovaným plnomocnenstvom (obsahujúcim okrem označenia zástupcu a zastúpeného aj údaje konkretizujúce a individualizujúce určitý úkon alebo prerokovávanú vec), ale aj tzv. všeobecným plnomocnenstvom, ktoré môže byť založené v spise súdnej správy. Je vecou zastúpeného, či v každej veci alebo ku každému právnomu úkonu, ktorý má byť urobený v jeho zastúpení, vystaví zástupcovi zvláštnu plnú moc, alebo či mu udelí všeobecnú plnú moc; určujúcim je v každom prípade iba to, či je z obsahu plnomocenstva dostatočne zrejmý rozsah oprávnenia zástupcu konať za zastúpeného.“ V prejednávanej veci právna predchodkyňa žalobkyne udelila Advokátskej kancelárii Gallo, s.r.o. všeobecné plnomocnenstvo, preto je odvolacia námietka žalovanej neopodstatnená.

16. Ako neopodstatnenú odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalovanej týkajúcu sa absencie písomnej formy zmluvy, ako i podpisu na zmluve. V prejednávanej veci nebolo sporným, že zmluva č. 6029812233 uzavretá medzi právnu predchodkyňou žalobkyne a žalovanou je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia OZ, ale i zák. č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ ide o dodržanie písomnej formy právneho úkonu v zmysle ust. § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., v tomto prípade, vzhľadom na to, že ide o zmluvu uzatvorenú prostriedkami diaľkovej komunikácie - prostredníctvom internetu, treba ako *lex specialis* na daný prípad aplikovať zák. č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Tento zákon predpokladá možnosť využitia finančnej služby prostriedkom diaľkovej komunikácie /najmä elektronickou poštou, telefónom, faxom, na základe adresného listu, ponukového katalógu - § 2 písm. e) zák. č. 266/2005 Z. z./ V zmysle zák. č. 266/2005 Z. z. je zmluva na diaľku definovaná ako zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom o poskytnutí finančnej služby výlučne prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie /§ 2 písm. a)/, pričom finančnou službou sa podľa uvedeného zákona rozumie okrem iného aj služba poskytovaná veriteľom, ktorý poskytuje úver v rámci svojho podnikania /§ 2 písm. b)/. Poznámka uvedená k ust. § 2 písm. b) zák. 266/2005 Z. z. odkazuje na § 3 zák. č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol neskôr nahradený zák. č. 129/2010 Z. z. Právna úprava teda nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená prostriedkami diaľkovej komunikácie mala charakter listiny opatrenej vlastnoručnými podpismi zmluvných strán. Pri tomto type zmlúv nedochádza k fyzickému podpisovaniu zmluvy jej zmluvnými stranami. S poukazom aj na ust. § 40 ods. 4 OZ stačí, ak je zmluva uzatvorená elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytiť obsah právneho úkonu a určiť osobu, ktorá tento úkon urobila.

17. Odvolací súd sa rovnako nestotožňuje s odvolacími námietkami, ktoré sa týkajú údajov uvedených v zmluve o úvere, ktoré sú podľa názoru žalovanej v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

18. Čo sa týka ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), jedná sa o pojem vyskytujúci sa v úverových zmluvách (v ekonomickom slova zmysle) a podľa názoru odvolacieho súdu je pre spotrebiteľov najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru. Náklady sú v tomto prípade suma, ktorú musí dlžník zaplatiť za požičanú sumu. RPMN teda vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, lebo zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Takúto približnú charakteristiku RPMN možno nájsť na ktoromkoľvek internetovom portáli po zadaní slovného spojenia RPMN. RPMN má teda zohľadniť celkové úverové zaťaženie pre spotrebiteľa a umožniť mu tak dosiahnuť kvalifikované rozhodnutie o tom, ktorú ponuku prijme. Ak má o RPMN platiť, že zahŕňa všetky náklady veriteľa spojené s poskytnutím úveru (úrok, poplatky), logicky nemôže byť RPMN nižšia ako je ročná úroková sadzba. Z obsahu spisu vyplýva, že jediným nákladom spojeným s poskytnutím úveru v prejednávanej veci bol úrok, ktorý mala žalovaná zaplatiť. Tento je v zmluve č. 6029812233 uvedený vo výške 25,54 % ročne. Tzn. rovnako ako hodnota RPMN. Preto je odvolacia námietka žalovanej vo vzťahu k RPMN nedôvodná.

19. Pokiaľ ide o výšku fixnej ročnej úrokovej sadzby, táto nie je v rozpore so zákonom. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, podľa ktorého ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytovaní peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovuje vykonávací predpis. Vykonávacím predpisom v danom prípade je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Podľa § 1 ods. 1 a 4 Nariadenia odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety. Priemerná RPMN podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2015 (platných pre stanovenie RPMN ku dňu uzavretia zmluvy č. 6029812233) v danom prípade predstavovala 12,79 %, pričom dvojnásobok tejto priemernej RPMN predstavuje 25,58 %. Z uvedeného je teda zrejme, že dohodnutá odplata (úroková sadzba) za poskytnutie úveru vo výške 25,54 % ročne je nižšia ako dvojnásobok priemernej RPMN pri obdobných spotrebiteľských úveroch, preto nie je v rozpore so zákonom, ako sa mylne domnieva žalovaná. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejme, že v zmluve č. 6029812233 sú správne uvedené aj hodnota najvyššej prípustnej výšky odplaty (25,58 %), ako i výška odplaty (25,54 %).

20. V zmluve č. 6029812233 je správne uvedená aj hodnota priemernej RPMN. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. z) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok s tým, že platnou priemernou hodnotou RPMN na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. V prejednávanej veci bola zmluva č. 6029812233 uzavretá dňa 25.02.2016, teda sa na ňu vzťahujú údaje za 4. štvrtrok 2015, zverejnené dňa 31.12.2015 Ministerstvom financií SR spôsobom podľa § 21 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., pretože k nasledujúcemu zverejneniu údajov za 1. štvrtrok 2016 došlo až dňa 31.03.2016, t. j. v čase po uzavretí predmetnej zmluvy. V danom prípade išlo

o úver poskytnutý vo výške 314 eur s dobou splatnosti 27 mesiacov. Pre takéto úvery bola podľa údajov (súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi) za 4. štvrtrok 2015 zverejnených dňa 31.12.2015 hodnota priemernej RPMN vo výške 32,03 %. Tzn. vo výške, ktorá je uvedená v zmluve č. 6029812233.

21. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie v tom smere, že zmluva č. 6029812233 neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky. Žalovaná v konaní zároveň nekonkretizovala žiadnu zmluvnú podmienku, ktorá by podľa jej názoru bola neprijateľná. Odvolacia námietka žalovanej o neprijateľných podmienkach je tak nedôvodná.

22. Prvoinštančný súd správne posúdil i námietku premlčania vznesenú zo strany žalovanej, čo zrozumiteľným spôsobom odôvodnil vo svojom rozhodnutí. Zo zmluvy č. 6029812233 vyplýva, že splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 20.03.2016 a konečná splatnosť úveru dňa 20.05.2018, pričom výška mesačnej splátky bola 15 eur splatná vždy 20. dňa v mesiaci. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k zosplateniu celého úveru, preto súd prvej inštancie správne stanovil začiatok plynutia premlčacej doby tak, že pre každú splátku začala všeobecná trojročná premlčacia doba plynúť osobitne, a to odo dňa jej zročnosti. Žaloba bola podaná na súd prvej inštancie dňa 29.05.2020, čo znamená, že žalobca by mal nárok iba na splátky splatné v období troch rokov, ktoré predchádzali dňu 29.05.2020. Prvoinštančný súd teda správne konštatoval, že v danom prípade sú premlčané všetky splátky zročné pred 29.05.2017. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k námietke premlčania odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu žalovanej, ktorá v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti.

23. Pokiaľ ide o námietku žalovanej uvedenú v odvolaní, že z prehľadu splátok a úhrad vyplýva zaplatenie sumy 320 eur, t. j. preplatenie úveru, k tomuto odvolací súd uvádza, že hoci výška poskytnutého úveru bola 314 eur, žalovaná sa v zmluve zaviazala zaplatiť právnej predchodkyňi žalobkyne sumu 405 eur, ktorá v sebe zahŕňa aj odplatu za poskytnutý úver (úrok). Navyše žalovaná na splátkach za úver uhradila iba sumu 270 eur, keďže suma 50 eur predstavovala akontáciu (časť kúpnej ceny tovaru) zaplatenú žalovanou ako kupujúcou. Na zvyšok kúpnej ceny tovaru bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 314 eur (kúpna cena tovaru podľa zmluvy bola 364 eur). Žalovaná mala teda v zmysle zmluvy č. 6029812233 vrátiť žalobkyňi 405 eur, pričom doposiaľ splatila iba sumu 270 eur.

24. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu. Dôvody jeho rozhodnutia sú zrozumiteľné. Prvoinštančný súd jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ako vec právne posúdil. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP.

25. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, nakoľko by nezvrátili rozhodnutie odvolacieho súdu. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (por. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. II. ÚS 200/09).

26. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobkyne vyhovel, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP prvoinštančný rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutým) potvrdil.

27. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalobkyňi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musel aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalobkyňa

v odvolacom konaní úspešná, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).